

РЕШЕНИЕ

№ 16349

гр. София, 28.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 23.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **1712** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ .
Образувано е по жалба на В. Б. Б., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], чрез адв. Л. Д. –САК със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.3 срещу Заповед № Л-03-49#1/21.01.2026 г. на Заместник главния директор на ГДИН –старши комисар Ц. Ц., с която е наредено, лишеният от свобода В. Б. Б. да бъде настанен в Затвора в [населено място].

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като по същество съображенията са за постановяването му в несъответствие и при неправилно приложение на материалния закон.

Посочва се, че липсват надлежни фактически установявания, както и неправилно са посочени правни основания. Излагат се аргументи, че жалбоподателят изтърпява наложеното му наказание „лишаване от свобода“ от 06.06.2025 г. в Затвора [населено място] и неправилно в оспореният акт е посочено, че същият се отнася за първоначално настаняване на лишеният от свобода.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява. В представена писмена молба от процесуалния му представител – адв.Л. Д. се изразява становище за основателност на жалбата и се иска от съда да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна. Не се претендират разноски

Ответникът – зам. главен директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", чрез представен по делото писмен отговор излага становище за неоснователност на жалбата. В съдебно заседание не се явява, представлява се от процесуалния си представител - инспектор Т., която оспорва жалбата, като счита, че заповедта е издадена в съответствие с материалния и

процесуален закон.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган.

От Заповед № Л-03-49#1/21.01.2026 г. на Заместник главния директор на ГДИН –старши комисар Ц. Ц., се установява, че жалбоподателят е постъпил на 06.06.2025 г. в Затвора [населено място] въз основа на акт на правораздавателните органи – съответният съд и привеждащата в изпълнение прокуратура за изтърпяване на наказание по нохд № 388/2025 г. на Районен съд – Ботевград, с определено наказание – „лишаване от свобода“ за срок от 01 година и 06 месеца при първоначално общ режим.

Посочено е че, постоянният адрес е в [населено място], област С., [улица], вх.А, ет.1, ап.1. В тази връзка на основание чл.58 т.3 ЗИНЗС е разпоредено В. Б. Б. да бъде настанен в затвора [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание.

Със Заповед № Л-919/08.03.2017 г. на главен директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", на основание чл. 13, ал. 2, т. 1 и чл. 58 от ЗИНЗС е направено разпределение на лишените от свобода по затвори, поправителни домове и затворнически общежития.

Съгласно т. 3.9 от Заповед № Л-919/08.03.2017г. осъдените лишени от свобода от открит тип се настаняват в затворнически общежития от открит тип както следва: затворническо общежитие „К.“ при затвора [населено място] – лишени от свобода от С. –град и С. –област. Заповед № Л-919/08.03.2017г. на Главния директор на ГДИН е изменена със Заповед № Л-4037/13.09.2018г. на Главния директор на ГДИН, като в т.3.4 след думите „М.“ се добява и [община] и в т.4.5 след думата „В.“ се добавя и „ [община]“

Оспорената Заповед № Л-03-49#1/21.01.2026 г. на Заместник главния директор на ГДИН е връчена на нейния адресат на 23.01.2026 г., видно от ръкописното отбелязване върху нея.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с административната преписка писмени документи. Доказателствени искания от страните не са направени.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице, което е адресат на заповедта, в срок и при наличие на правен интерес, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – зам. главен директор на ГДИН, на когото със заповед № Л-01-41#1/17.10.2025 г. на главния директор на ГДИН (точка I.6.) е делегирано правомощие да премества лишени от свобода от един затвор в друг, в случаите по чл.58 ЗИНЗС . Доколкото чл.13 ал.6 ЗИНЗС въвежда общо правило, че главният директор на ГДИН може да делегира със заповед правомощия на своите заместници или на началниците на местата за лишаване от свобода или на областните служби "Изпълнение на наказанията", то следва да се приеме, че делегирането на правомощия е възможно и допустимо и зам. главният директор на ГДИН е действал съобразно делегираните му правомощия, в които се включва правомощието да издава заповеди по чл.58 от ЗИНЗС.

Заповедта е издадена и в предвидената от закона писмена форма.

Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК административният акт следва да съдържа фактическите и правните основания за неговото издаване. Фактическите основания са конкретните факти, въз основа на които административният орган е приел, че са налице

материалноправните предпоставки за упражняване на предоставената му от закона компетентност.

В хода на административното производство са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които са довели и до материална незаконосъобразност на акта.

На първо място изложената, макар и лаконично фактическа обстановка, противоречи на посочените правни основания.

От заповедта става ясно, че жалбоподателят е постъпил в Затвора С. на 06.06.2026 г. за изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“. Едновременно с това е посочено правно основание чл.58 от ЗИНЗС, съгласно който осъдените се разпределят в местата за лишаване от свобода по ред, определен от главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" съобразно възможността да изтърпяват наказанието най-близо до постоянния си адрес и изискването на чл. 43, ал. 4, както следва: 1. в затворите – осъдените с първоначално определен специален режим; 2. в затворите или затворническите общежития от закрит тип – осъдените с първоначално определен строг режим; 3. в затворническите общежития от открит тип – осъдените с първоначално определен общ режим.

Т.е. налице е противоречие между изложеното от фактическа страна и посоченото правно основание, което се отнася до определяне на мястото за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ само при първоначално настаняване.

В тази връзка са основателни възраженията на жалбоподателя, че заповедта, за която органът твърди, че е издадена за първоначално настаняване е издадена 8 месеца, след като В. Б. изтърпява наказанието си в Затвора – [населено място]. Фактически с административния акт е извършено преместване на лишеният от свобода, противно на твърденията за първоначално настаняване, тъй като урежда промяна на мястото на изтърпяване на наказанието.

По делото не се спори, че жалбоподателят е с постоянен адрес в [населено място], за което обстоятелство е представено заверено копие от личната му карта. С оглед постоянния адрес следва да бъдат съобразени Заповед № Л-919/08.03.2017г. на Главния директор на ГДИН и Заповед № Л-4037/13.09.2018г. на Главния директор на ГДИН, но само при първоначално настаняване в местата за лишаване от свобода, какъвто настоящият случай не е.

Обжалваната заповед е издадена в изпълнение на чл. 58 т.3 от ЗИНЗС и на основание точка 3.4 от Заповед № Л-919/08.03.2017 г., изменена със Заповед № 4037 от 13.09.2018 г. на главния директор на ГДИН. Обективизираните в оспорваната заповед мотиви са, че тя се издава в изпълнение на нормата на чл. 58 ЗИНЗС съобразно общия принцип на разпределяне на осъдените в местата за лишаване от свобода, издадените заповеди за разпределянето им на териториален принцип.

Съгласно чл. 58 ЗИНЗС мястото на изпълнение на наказанието се определя по ред, определен от главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" съобразно възможността да се изтърпява наказанието най-близо до постоянния адрес на осъдения и изискването на чл. 43, ал. 4 ЗИНЗС.

В случая жалбоподателят е постъпил в затвора [населено място] на 06.06.2025 г. за изтърпяване на наказание лишаване от свобода, като в самата заповед е посочено, за начало на наказанието 19.03.2025 г., т.е. не може да приеме, че с издадената на 21.01.2026 г. заповед жалбоподателят ще бъде първоначално настанен в място за лишаване от свобода, напротив с процесната заповед същият ще бъде преместен от един затвор в друг за доизтърпяване на наказанието.

Разпоредбата на чл. 58 от ЗИНЗС е посочена неправилно, тъй като преместването на лишен от свобода от един затвор в друг е на основание чл. 62, ал. 1 ЗИНЗС при наличието на някоя от предвидените в т. 1 до т. 5 хипотези. В случая наличието на някоя от тях не е описана в издадения

акт, а и не се твърди.

Цитираната заповед № Л-919/08.03.2017 г. определя, че осъдените на лишаване от свобода се настаняват в посочените в заповедта места. Тази заповед е издадена на основание чл. 58 от ЗИНЗС и е относима за разпределението при първоначалното настаняване на осъдените лица за изтърпяване на наложеното им наказание "лишаване от свобода", но е ирелевантна за наличието на материалноправните предпоставки за упражненото административно правомощие по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС.

Заповедта е издадена и в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон. Освен че актът не е обоснован с наличието на фактически обстоятелства за разпореденото преместване на лишения от свобода, липсват каквито и да е било доказателства за съществуването на някоя от материалноправните предпоставки по чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС за постановяването на заповед за преместване.

Упражняването на административното правомощие за преместване на лишени от свобода от един затвор в друг е ограничено до визираните в чл. 62, ал. 1, т. 1 - т. 5 от ЗИНЗС хипотези, като постоянният адрес на лишеното от свобода лице не е предвидено като релевантно основание за преместването. По аргумент от издадената на основание чл. 58 от ЗИНЗС Заповед № Л-919/08.03.2017 г. на Главния директор на ГД "ИН", постоянният адрес на осъдения би бил от значение при настаняването му в съответното място за лишаване от свобода за изтърпяване на наложеното му наказание, но не и в случаите на преместване на лишения от свобода от един затвор в друг. С оглед гореизложеното обжалваната заповед е издадена без да е налице някоя от хипотезите на чл. 62, ал. 1, т. 1 - т. 5 от ЗИНЗС, същата е незаконосъобразна и са налице основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК за нейната отмяна.

При този изход на спора разноски се дължат на жалбоподателя, но такива не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София –град, III отделение, 61-ви състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № Л-03-49#1/21.01.2026 г. на Заместник главния директор на ГДИН –старши комисар Ц. Ц., с която е наредено, лишеният от свобода В. Б. Б. да бъде настанен в Затвора в [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание.

На основание чл. 62, ал. 3 от ЗИНЗС решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: